

Sygn. akt VII U 1795/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku

VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Popielińska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Owczarek - Kapusta

po rozpoznaniu w dniu 08 stycznia 2016 r. w Gdańsku

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

z dnia 19 sierpnia 2015 r. nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1795/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.08.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. M. prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz.1440 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8 poz. 43 zm.), albowiem wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił wykonywania pracy w warunkach szczególnych wynoszącego 15 lat.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca zakwestionował ustalenia organu rentowego w zakresie braku spełnienia przez niego przesłanki legitymowania się wymaganym 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych. Ubezpieczony podniósł, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach zarówno w okresie zatrudnienia w Lidze (...) Oddział w O., jak też w okresie pracy w Spółdzielni (...) w M.. Na potwierdzenie powyższych okoliczności, ubezpieczony wniósł o dopuszczenie dowodu z dokumentów ze spornych okresów oraz zeznań świadków (k. 2-4 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. Pozwany wskazał, iż nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach okresów pracy wnioskodawcy od 01.12.1984 r. do 28.02.1991 r. w Lidze (...) Oddział w O. – z uwagi na wskazanie w świadectwie prac w szczególnych warunkach stanowiska pracy nie wymienionego w przepisach

rozporządzenia, oraz od 07.05.1974 r. do 30.11.1984 r. w Spółdzielni (...) w M. – wobec braku świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach (k. 13 akt sprawy).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony, urodzony dnia (...), z zawodu ślusarz - mechanik, kierowca – instruktor nauki jazdy, w dniu 31.07.2015 r. wystąpił do ZUS z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury.

okoliczności bezsporne, vide: akta ZUS - wniosek o przyznanie emerytury z dnia 31.07.2015 r. – k. 1-6;

Ubezpieczony nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego. Wymagany wiek 60 lat ukończył dnia (...)

Na dzień 01.01.1999r. organ rentowy uznał za udowodniony przez ubezpieczonego łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, 5 miesięcy i 29 dni. Organ rentowy natomiast nie zaliczył ubezpieczonemu żadnego okresu zatrudnienia do stażu pracy w warunkach szczególnych.

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją z dnia 19.08.2015 r. pozwany organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, wskazując iż nie udowodnił wymaganych 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

dowód: vide akta emerytalne: karta przebiegu zatrudnienia – k. 35; zaskarżona decyzja z 19.08.2015 r. – k. 36;

Ubezpieczony posiada uprawnienia do prowadzenia pojazdu w kat. B – od 29.06.1979 r., w kat. B i C od 11.06.1975 r., w kat. B,E i CE od 23.10.1978 r., w kat. D od 06.07.1981 r.

Dowód: prawo jazdy ubezpieczonego wydane przez Starostę (...) – okazane na rozprawie w dniu 08.01.2016 r. – protokół rozprawy wraz z nagraniem CD k. 42-46 akt sprawy;

W okresie od 07.05.1974 r. do 30.11.1984 r. ubezpieczony zatrudniony był w Spółdzielni (...) w M..

W powyższym okresie zatrudnienia zajmował stanowiska:

- ślusarza – mechanika (1974 r.,1975 r., 1976 r., 1983 r.),
- pracownika Zakładu (...) (1978 r.),
- mechanika (1983 r.),
- konserwatora Z.U.M. (1984 r.),
- traktorzysty (1975 r.)

Pracodawca nie wystawił ubezpieczonemu za sporny okres zatrudnienia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W spornych okresach zatrudnienia ubezpieczonego w (...) pracowali również świadkowie: S. C. zatrudniony od 1974 r. do 1992 r. na stanowisku traktorzysty, Z. K. zatrudniony od 1978 r. do 1990 r. na stanowisku traktorzysty.

Dowód: akta osobowe ubezpieczonego (k. 27 akt sprawy), w szczególności: zaświadczenie z 07.04.1974 r. – k. 1; podanie o przyjęcie do pracy z 28.10.1978 r. – k. 7; pismo z 17.10.1983 r. – k. 21; oświadczenie z 12.11.1983 r. – k. 24; angaże z 1975r.,1976r., 1978r., 1979 r., -k. 2,3,5,14; karta obiegowa z 1984 r. – k. nienumerowana; karta urlopową z 20.05.1975 r. – k. 9 akt sprawy; zeznania ubezpieczonego oraz świadków S. C. i Z. K. – protokół rozprawy z 08.01.2016 r. wraz z nagraniem CD – k. 42-46 akt sprawy;

W okresie od 01.12.1984 r. do 28.02.1991 r. ubezpieczony zatrudniony był w Lidze (...) Zarządu Głównego w O., na stanowisku starszego instruktora nauki jazdy na samochodzie ciężarowym o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W powyższym okresie wykonywał pracę polegającą na nauce jazdy kursantów samochodami ciężarowymi specjalistycznymi przeznaczonymi do celów wojskowych. Kursanci kierowani byli na nauki jazdy przez jednostki wojskowe. Do zakresu obowiązków wnioskodawcy należało codzienne dbanie o sprawność techniczną pojazdu, jego czystość oraz bezpieczeństwo podczas prowadzonych kursów nauki jazdy powierzonym mu w tym celu pojazdem. Ubezpieczony codziennie po sprawdzeniu stanu technicznego pojazdu (m.in. oświetlenia, ogumienia), jechał na wyznaczone miejsce gdzie odbierał kursantów i przeprowadzał z każdym z nich godzinny praktyczny kurs jazdy. Ubezpieczony udzielał kursantom instruktażu związanego z prowadzeniem pojazdów z pozycji pasażera, wówczas nie prowadził samodzielnie pojazdów, obsługiwał wyłącznie sprzęgło i hamulec umieszczone po stronie instruktora (pasażera) w celu szybkiego reagowania. Dziennie ubezpieczony szkolił ok. 8 kursantów, prowadząc z każdym z nich godzinną praktyczną naukę jazdy pojazdem ciężarowym.

Pracodawca ubezpieczonego za w/w okres zatrudnienia wystawił ubezpieczonemu świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach, w którym wskazał, iż ubezpieczony od 01.12.1984 r. do 28.02.1991 r. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace na stanowisku starszego instruktora nauki jazdy na samochodach ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

W tym samym zakładzie pracy w spornych okresach zatrudnienia ubezpieczonego pracowali również świadkowie: B. E. od 1982 – 1989 r. jako starszy instruktor nauki jazdy oraz S. G. od 11.1973 r. do 1991 r. na stanowisku kierowcy – instruktora.

Dowód: akta osobowe ubezpieczonego (k. 27 akt sprawy), w szczególności: pismo z dnia 31.10.1984 r. – k. 26; świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 17.11.2015 r. – k. 31 akt sprawy; zeznania ubezpieczonego oraz świadków B. E. i S. G. – protokół rozprawy z 08.01.2016 r. wraz z nagraniem CD – k. 42-46 akt sprawy;

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach ubezpieczeniowych pozwanego organu rentowego oraz dokumentacji z akt sprawy, w tym aktach osobowych ubezpieczonego, której prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków S. C., Z. K., B. E. i S. G., które Sąd uznał za wiarygodne, albowiem były spontaniczne, jasne i spójne, razem z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie tworzyły co do zasady zwartą i logiczną całość, pozwalając poczynić wiążące ustalenia co do charakteru pracy ubezpieczonego w spornych okresach zatrudnienia w (...) i (...). Nie mniej jednak zeznania świadków S. C. i Z. K., Sąd uwzględnił wyłącznie w zakresie w jakim korelowały z dokumentacją z akt osobowych wnioskodawcy z okresu pracy w (...).

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia ubezpieczonego słuchanego w charakterze strony, jednakże również w zakresie w jakim korespondowały one z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności dokumentacją w postaci akt osobowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle poczynionych ustaleń faktycznych odwołanie ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Wyniki przeprowadzonego przez Sąd postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych

warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego odmawiające wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 nr 153 poz. 1227 ze zm.), dalej: ustawa, zgodnie z którym ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z FUS, jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Stosownie do treści § 4 tego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A – prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego – stanowiącym załącznik do rozporządzenia w dziale VIII (w transporcie i łączności) pod poz. **2** wymieniono prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, natomiast pod pozycją **3**. wymieniono prace kierowców ciągników.

Dodatkowo wskazać należy, iż zgodnie z przepisem § 2 ust 1 i 2 powołanego wyżej rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2).

Zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem, okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., III UZP 6/84 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r. III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi. Dokumenty przedłożone przez strony Sąd ocenia natomiast według reguł wynikających z art. 233 k.p.c.

Bezspornym jest, iż ubezpieczony wymagany wiek 60 lat ukończył 17.02.2014 r., nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, nadto na dzień 01.01. 1999r. udowodnił łączny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 25 lat, 5 miesięcy i 29 dni. Nie udowodnił natomiast zdaniem pozwanego żadnego z wymaganych okresów pracy w warunkach szczególnych.

Przedmiotem sporu pozostawało zatem ustalenie, czy prace, które ubezpieczony wykonywał we wnioskowanych okresach zatrudnienia w (...) w M. oraz w (...) Oddział w O. można uznać za prace w szczególnych warunkach, wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony wskazywał bowiem, że pomimo zapisów w dokumentacji osobowej wskazujących na inne stanowiska pracy, przez cały okres zatrudnienia w (...) pracował jako traktorzysta, natomiast w (...) wykonywał prace instruktora nauki jazdy samochodów ciężarowych specjalistycznych, która to praca - zdaniem odwołującego - kwalifikuje się do prac w szczególnych warunkach wymienionych w cyt. rozporządzeniu dziale VIII poz.2 dot. pracy kierowców samochodów ciężarowych pow. 3,5 tony. Formułując swoje stanowisko co do drugiego ze spornych okresów pracy, ubezpieczony wskazał na wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 10.09.2014 r. w sprawie III AUa 2441/13.

Analiza stanu sprawy w kontekście zgromadzonych dokumentów oraz zeznań świadków i ubezpieczonego, prowadzi do wniosku, iż ubezpieczony nie legitymuje się stażem 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie dawał podstawy do uwzględnienia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia ubezpieczonego w Spółdzielni (...) w M.. Jak wynika bowiem jednoznacznie z dokumentacji akt osobowych wnioskodawcy – angaży, podań, karty obiegowej, zaświadczeń – zajmował on różnorakie stanowiska pracy, głównie związane z mechaniką, nie zaś obsługą, prowadzeniem pojazdów przeznaczonych do wykonywania prac polowych. Jakkolwiek osobowe źródła dowodowe - zeznania obu świadków przesłuchanych na okoliczność charakteru pracy wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w spółdzielni i wyjaśnienia samego ubezpieczonego wskazują, że odwołujący wykonywał wyłącznie, w całym okresie zatrudnienia, stale i w pełnym wymiarze czasu prace traktorzysty, to jednak dokumentacja akt osobowych (karta urlopową z 20.05.1975 r.) daje podstawy do uwzględnienia pracy w takim charakterze jedynie w okresie przypadającym w 1975 roku, przy czym na ich podstawie brak jest możliwości ustalenia wymiaru czasu pracy oraz dokładnego okresu zajmowania przedmiotowego stanowiska. Podkreślić należy, iż w całej załączonej do akt sprawy dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy, wyłącznie we wskazanym wyżej dokumencie wymieniono stanowisko traktorzysty.

Zważyć należy, iż przy ustalaniu okresów zatrudnienia oraz charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy w pierwszej kolejności winny być uwzględniane dokumenty z przebiegu zatrudnienia, świadectwa pracy wystawione przez pracodawcę, umowy o pracę, angaże, legitymacje ubezpieczeniowe i inne dokumenty potwierdzające okresy zatrudnienia. Dopiero, gdy dokumentacja pracownicza jest niepełna lub zawiera pewne rozbieżności dopuszczalne jest posiłkowanie się zeznaniami świadków, ale jako dowodem uzupełniającym, potwierdzającym przebieg zatrudnienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 stycznia 2012 r., III AUa 1482/11). Zważywszy na okoliczności, iż zachowała się dokumentacja pracownicza wnioskodawcy obejmująca sporne okresy zatrudnienia, w oparciu o którą można ustalić stanowiska, na których pracował ubezpieczony brak jest podstaw do przyjęcia zeznań świadków oraz odwołującego się ubezpieczonego, w tym zakresie, w jakim stoją w sprzeczności z treścią w/w dokumentów.

Wobec powyższego, nie budziło wątpliwości Sądu, iż ubezpieczony jakkolwiek w spornym okresie zatrudnienia w (...) zajmował stanowisko traktorzysty i pracę o takim charakterze faktycznie wykonywał – na co wskazywali również świadkowie, to nie była to praca, którą wykonywałby stale i w pełnym wymiarze czasu we wnioskowanym okresie.

W ocenie Sądu brak było także podstaw do uznania za pracę w warunkach szczególnych kolejnego z wnioskowanych przez ubezpieczonego okresów zatrudnienia, tj. okresu pracy w Lidze (...), gdzie wnioskodawca wykonywał prace w charakterze instruktora nauki jazdy na samochodach ciężarowych o masie powyżej 3,5 tony. Podkreślić przede wszystkim należy, iż praca wnioskodawcy na w/w stanowiskach nie została sklasyfikowana jako praca w szczególnych warunkach w cytowanym wyżej rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r.. Materiał dowodowy zgromadzony w sprawie – świadectwo pracy w szczególnych warunkach wystawione przez pracodawcę, wniosek o wyrażenie zgodny na rozwiązanie umowy o pracę w ramach porozumienia zakładów z 31.10.1984 r. oraz zeznania świadków i wyjaśnienia ubezpieczonego – jednoznacznie wskazywał, iż wnioskodawca zajmując stanowisko instruktora nauki jazdy, faktycznie pracę o takim charakterze wykonywał. Przy czym w zakres jego obowiązków wpisywała się głównie nauka jazdy kursantów, nie zaś kierowanie pojazdem. Istotnym jest w świetle rozpoznawanej sprawy również to, iż ubezpieczony prowadząc naukę jazdy dla kursantów skierowanych przez jednostki wojskowe

udzielał im instruktażu siedząc obok, nie zaś prowadząc osobiście pojazd. WyPodkreślenia wymaga, iż wykonywanie czynności związanych z takim stanowiskiem nie mieści się w pojęciu pracy wymienionej pod poz. 2 w dziale VIII wykazu A stanowiącym załącznik do cytowanego wyżej rozporządzenia.

Sąd Okręgowy nie podziela tym samym stanowiska Sądu Apelacyjnego w Łodzi wyrażonego w wyroku z dnia 10 września 2014r. w sprawie III AUa 2441/13, na który powoływał się odwołujący argumentując zasadność uwzględnienia okresu pracy na stanowisku instruktora nauki jazdy do wymiaru stażu pracy w warunkach szczególnych.

Przytoczyć w tym miejscu należy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 12.11.2014 r. w sprawie sygn.. akt I UK 113/14, które w pełni podziela i akceptuje Sąd orzekający w niniejszej sprawie . Za Sądem Najwyższym wskazać należy , iż „ w określeniu rodzaju pracy uzasadniającej prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu (czytaj : Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – przypis własny) chodzi wyłącznie o rodzaj pracy określony w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazie stanowiącym jego załącznik i tworzenie w jakiegokolwiek drodze norm ustalających stanowiska pracy w szczególnych warunkach poza wykazem jest niedopuszczalne.” I dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że „wskazanie w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983 r. pracy kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wyklucza także przyporządkowanie temu wykazowi innych prac ze względu na przepisy ustaw pozostających poza systemem prawa ubezpieczeń społecznych takich np. jak ustawa – Prawo o ruchu drogowym, które określają, kim może być kierujący w rozumieniu tych przepisów. Sięganie do nich jest zresztą bezprzedmiotowe, gdyż elementem definicji jest kierowanie pojazdem, a nie instruowanie kierującego pojazdem uczestnika kursu”.

Tak więc nawet wykonywanie przez ubezpieczonego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy instruktora w pojeździe powyżej 3,5 tony, w sytuacji braku jednoczesnego osobistego kierowania tym pojazdem w pełnym wymiarze czasu pracy, uniemożliwia zakwalifikowanie tych prac do prac wykonywanych w szczególnych warunkach wymienionych w cyt. rozporządzeniu dziale VIII poz. 2, jak domagał się tego wnioskodawca.

Za właściwe w tym miejscu uznać należy przywołanie również ugruntowanego poglądu orzecznictwa, zgodnie z którym przepisy przewidujące prawo do emerytur z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze są przepisami szczególnymi, ich wykładnia rozszerzająca jest niedopuszczalna, co wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 sierpnia 2005 r., I UK 378/04, Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych 2006/13-14/218).

Konkludując, wobec nie udowodnienia przez ubezpieczonego wymaganych przepisami 15 lat stażu pracy w warunkach szczególnych, decyzję pozwanego organu rentowego należało uznać za prawidłową.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Monika Popielińska